

NS8 CANTO OSTINATO

SIMEON TEN HOLT

SIMEON TEN HOLT

CANTO OSTINATO

Nederlands **Saxofoon** Octet

Arranged for eight saxophones
by Stefan de Wijs

Simeon ten Holt (1923-2012)

CANTO OSTINATO (1977-1979)

01	Section 1 - 16	10:59
02	Section 17 - 40	11:15
03	Section 41 - 73	4:47
04	Section 74 (Theme I) - 87	9:59
05	Section 88 - 90	15:26
06	Section 91 - 94	7:59
07	Section 95 (Theme II) - 106	9:07

Total Playing Time: 69:37 min.

CANTO OSTINATO from the beginning

Whilst in the early 1970s many composers – most of them operating from the Randstad, the most densely populated region of the Netherlands – occupied themselves with serial, atonal or electronic music, Simeon ten Holt from Bergen, North Holland, returned to tonality. He wasn't conservative nor aiming for easy success, Ten Holt felt he had to do this. He was suffering from what he called 'artistic and creative anemia'.

It wasn't that Ten Holt had not mastered modern, for listeners sometimes hard to comprehend, complex musical techniques. Indeed, between 1950 and 1970, he had composed several compelling, well-written pieces in a post-serial style. These included: *Bagatellen* (1954); *Cyclus aan de waanzin* (*Cycle To Insanity*) (1962); and the impressive *Al.ta-lon* (1967) for mezzo-soprano and 36 speaking and playing musicians. But modern was never truly his idiom and composing language.

'Until then, intellect played an important role in my life and atonal music seemed to be the only way to innovate', Ten Holt once declared. In the late 60s, early 70s, however, he began to doubt the music he was composing. 'I realized I was passing myself, allowing a process of impoverishment of my music.' He fell into a sort of crisis, realizing that his approach had to change. One evening between 1973 and 1976, he sat behind the piano and rediscovered the physical aspect of composing. 'The ecstasy, the flesh and blood of my own hands', as he described that moment, 'It was stronger than me and this gave me so much

fulfillment that I continued.' There and then, in his little house in Bergen, the first notes appeared of what would become *Canto Ostinato*, an evening-long composition for keyboard instruments – a musical landscape without a horizon; a composition without beginning or end.

The musical piece itself was a beginning. It was the start to a series of musical pieces based on the same principle, and it initiated the beginning of unprecedented popularity. *Canto Ostinato* came in like a wrecking ball. From the early 80s, almost every performance turned into a musical marathon attracting hordes of people. Simeon ten Holt had finally found the idiom that suited him. It gave him wings and thus he created one composition after another for two or more pianos, including the dramatic *Lemniscaat* (1983), the apocalyptic *Horizon* (1985), and *Méandres* (1999), featuring a more chromatic and a more explicit allocation of roles for the performers.

Obstinate Song

Simeon ten Holt was born in the artistic village of Bergen on the coast of North Holland. His father was a painter and prominent poets like Adriaan Roland Holst and Gerrit Kouwenaar were regular visitors. Simeon knew from early on he wanted to compose and for lessons he only needed to go across town to visit composer Jacob van Domselaer, a friend of his father.

When he was seventeen, he wanted to attend the conservatory in Amsterdam, but his parents couldn't afford it and also World War II was about to break out. So,

Ten Holt educated himself – reading books about musical history and general theories of music and instrumentation. After the war, he went to Paris to draw inspiration from Darius Milhaud and Arthur Honegger. There he plowed through piles of scores from great composers from all musical eras. Throughout the 60s, he poured himself into the serial composition methods of mainly Stockhausen and Boulez. Later, he researched the effect of electronic sounds in music at the Institute of Sonology in Utrecht. Perhaps due to his largely self-taught education Ten Holt could, more easily than his conservatory-trained colleagues, broaden his horizons and compose a piece like *Canto Ostinato* (literal translation: obstinate song). It went against anything conventional in musical styles of its time.

Canto has been put onto paper as a traditional score. It's tonal and uses functional harmonies. However, the notation is unique in how it records time, whereby it allows players to expand or shorten phrases at any moment. Canto consists of 106 sections, each of one or more bars of one or two beats. All sections - apart from a few exceptions called 'bridges' – are noted between repeat signs. The sections are set in a sequence that provides a long melodious and subtle harmonic progression in preparation for sections 74 and 95.

The performers have the liberty to determine the number of repetitions of each section they will play on the spot. In addition, dynamics, articulation, tension, and release can be filled in as the musicians see fit. In the instrumentation for eight saxophones, the underlying part that should always be heard is divided over two players. The other six parts are variations, accents, and expansions

that enrich the underlying base part. These six parts can be played or omitted at each musician's discretion. During a performance, musicians are in close contact with each other about the development and the length of a section or a certain progression of sections. One musician can take the initiative to progress with more intensity and the other musicians can follow. Or not follow, resulting in a solo for the musician that took the initiative. The piece should take at least one hour, but the actual length is variable and the piece can also take one and a half, three or six hours. Due to all the extra choices, *Canto Ostinato* sounds differently each time it's played.

Listeners are required to let go of the notion that there's a familiar pattern of music leading towards something, and should be ready for a flow of long and short sounding tones that appear to be in a timeless and endless 'now'. Their listening experience will feel like an endlessly passing (and therefore almost hypnotic) landscape or like a feeling of being engulfed in an ocean of music.

'It Wrote Itself'

Canto Ostinato shows some similarities with the 'minimal music' from the United States, of which Simeon ten Holt had no idea when he was working on the piece. In his memoirs (*Het woud en de citadel / The Woods And The Citadel*, 2009) he writes that the piece developed intuitively: 'It wrote itself.'

Even though he was very pleased about *Canto Ostinato*, the composer kept it on the shelf for three years; afraid of misunderstanding and contempt for a tonal

piece in an anti-tonal era. It was April 1979 when he dared to premiere *Canto Ostinato* in the Ruïnekerk in Bergen. After that successful performance – played by three pianos and a little organ instead of four pianos due to lack in funding – Ten Holt tweaked and improved the piece. In this new definitive version, *Canto Ostinato* started its victory march. TivoliVredenburg in Utrecht (then called Muziekcentrum Vredenburg) attributed a lot to that victory march. The first performance there (in 1984) was a happening that lasted until the early hours of the next morning. The musical event was widely spoken of and discussed by all relevant media. In Vredenburg *Canto Ostinato* was also first recorded. From that moment, the army of Canto-lovers grew constantly. In 2001, the 15.000th cd of *Canto Ostinato* was sold and Ten Holt received – as the first composer of classical music – a golden record. Ten years later, filmmaker Ramón Gieling made a documentary *About Canto* (Ostinato). The film successfully premiered in November 2011 at the International Documentary Festival in Amsterdam. In *About Canto*, several people describe how the piece has changed their lives. A woman tells that she found comfort in *Canto Ostinato* while giving birth to her child. A man talks about how he tattooed a part of the score on his arm after his mom, with whom he shared the love for *Canto Ostinato*, passed away, and how it helped him get through a tough time.

Nederlands Saxofoon Octet – NS8: a Canto of air and keys

The Nederlands Saxofoon Octet (Dutch Saxophone Octet, in short NS8) was founded in 2014 in Amsterdam by a group of recently graduated saxophonists. They wanted to go beyond the standard saxophone quartet and decided to form a saxophone octet. With a sopranino and a bass-saxophone, and all sorts of saxophones in between, the ensemble has a wide range that allows interesting adaptations to a range of music, varying from chamber music to symphonies. NS8 received permission from the Schönberg Foundation to adapt and perform Schönbergs *Verklärte Nacht*.

The NS8 also collaborates with composers of contemporary music. They premiered *Via Dolorosa* from Bernard van Beurden and collaborated in a grand project celebrating the twenty-year anniversary of the Guggenheim Museum in Bilbao. In the Netherlands, NS8 has performed in TivoliVredenburg, the Concertgebouw in Amsterdam and Muziekgebouw Eindhoven. They have appeared as guests at various festivals including the *Grachtenfestival*, *Wonderfeel*, *Mañana Mañana*, *Uitgast*, *Cityproms*, the *Oranjewoud Festival*, and *Festival Classique*.

One of the first pieces that the octet played was of Simeon ten Holt's *Canto Ostinato*. Saxophonist Stefan de Wijs created the arrangement and received the approval of the descendants of Ten Holt.

'Playing *Canto Ostinato* can't be compared with playing any other piece of

music', says NS8-member Dineke Nauta. 'It requires special concentration and openness. That doesn't come easy, especially in the beginning, but the more quintuplets you play, the faster they come to you. When you get it, the piece will fly by and you have the feeling you can play for hours.' Colleague Nina van Helvert: 'Compared to the original *Canto Ostinato*, our Canto has far more opinions than when you play it with four pianos. Furthermore, each player brings his or her own personality and color. Together, we form an organic machine with components that communicate closely with each other. At one time everybody follows an initiative in articulation or dynamics, at another time, one player goes solo against the rest. But each time it goes forward, and then it retreats; it builds tension, and then it releases. In eternity.'

'It was a big effort', says arranger Stefan de Wijs about adapting *Canto Ostinato* for eight saxophones. 'It's not a 'normal' score you can arrange across the page from left to right. The beauty of playing Canto is that not all is set in stone when you perform, but when you arrange the piece you just have to define it. The trick is to arrange it in such a way that many options remain open. In the end, the arrangement was finalized during the rehearsals. And when I hear it played now, I think, even though it says: 'Arranged by Stefan de Wijs', it is just as much arranged by the octet. I wrote the notes, but NS8 made the choices.' *Canto Ostinato* with eight saxophones sounds completely different from Canto with four pianos, says the arranger. 'The timbre of a saxophone differs radically from that of a piano, changing the perception of the sound'. That's why he needed to make many adaptations to the original score, but, he says, 'I maintained the tonalities.'

NS8

Canto Ostinato is one of the first classical compositions that refused to fit any musical genre – a trend that now seems commonly accepted in composing. It may be the first musical piece that connects music lovers from all styles and ages. From the first performances in the 80s, it has never disappeared from the stage – whether a concert hall, a town square, a station or a cemetery. It is performed in all possible formations, from pianos to guitars, from cello-octets to harpists, even a recorder and a carillon.

Every year, the piece is listed in the top ten of the *Hart en Ziel Lijst* (*Heart and Soul list*) of Radio 4 in the Netherlands. In 2018, NS8 performed live at the *Hart en Ziel Festival* in TivoliVredenburg. Witnessing the many enthusiastic emails from the listeners, this Canto of air and keys was greatly appreciated.

Nederlands Saxofoon Octet NS8

**NEDERLANDS
SAXOFOON
OCTET**

Soprano saxophone:

David Cristóbal Litago
Lisa Wyss

Tenor saxophone:

Nina van Helvert
Jenita Veurink

Alto saxophone:

Dineke Nauta
Tom Sanderman

Baritone saxophone:

Marijke Schröer
Juan Manuel Domínguez

CANTO OSTINATO wat eraan voorafging

Terwijl begin jaren 70 nog veel componisten – waarvan de meesten opereerden vanuit de Randstad – druk bezig waren met seriële, atonale, of elektronische muziek, keerde Simeon ten Holt in het Noord-Hollandse Bergen terug naar de tonaliteit. Dat was geen conservatisme of mikken op gemakkelijk succes. Ten Holt kon niet anders, legde hij uit in verschillende interviews. Hij begon te lijden aan wat hij 'artistieke en creatieve bloedarmoede' noemde.

Niet dat ten Holt de moderne, complexe, voor luisteraars soms moeilijk te doorgronden muziektechnieken niet beheerste. Tussen 1950 en 1970 componeerde hij verschillende boeiende, goedgeschreven stukken in een post-seriële stijl, zoals *Bagatellen* (1954), *Cyclus aan de waanzin* (1962) en het indrukwekkende *A/ta-lon* (1967) voor mezzosopraan en 36 sprekende en spelende musici. Maar het was nooit echt helemaal zijn idioom, zijn compositietaal.

'Tot dan speelde het intellect een grote rol in mijn leven, en atonale muziek leek toen de enige uitkomst voor vernieuwing', verklaarde Ten Holt eens. Eind jaren zestig/ begin jaren 70 sloeg de twijfel over de muziek die hij tot dan toe componeerde toe: 'Ik ontdekte dat ik bezig was aan mezelf voorbij te gaan, dat er een proces van verschraling aan de gang was.' Hij raakte min of meer in een crisis, realiseerde zich dat het anders moest en ergens tussen 1973 en 1976 was er een avond waarop hij achter de piano ging zitten en de

lijfelijke kant van het componeren herontdekte: 'De vervoering, het vlees en bloed van mijn eigen handen', zoals hij dat omschreef. 'Het was sterker dan mezelf en gaf zoveel voldoening dat ik ermee doorging.'

Toen en daar in zijn kleine huis in Bergen ontstonden de eerste noten van wat later *Canto Ostinato* zou gaan heten, een avondvullende compositie voor toetsinstrumenten, een muzikaal landschap zonder horizon, een compositie zonder einde of begin.

Het muziekstuk op zich was wél een begin, want de start van een hele reeks op hetzelfde principe gebaseerde muziekstukken én het begin van een ongekende populariteit. *Canto Ostinato* sloeg in als bom. Vanaf de eerste concerten in de jaren tachtig werd praktisch iedere uitvoering een muziekmarathon waar massa's mensen op af kwamen. Simeon ten Holt had eindelijk het idioom dat bij hem paste gevonden. Het gaf hem vleugels en zo ontstond de een na de andere compositie voor twee of meer piano's, waaronder het dramatischer *Lemniscat* (1983) het apocalyptische *Horizon* (1985) en (in 1999) *Méandres*, met meer chromatiek en een meer uitgeschreven rolverdeling voor de uitvoerders.

Koppig blijven zingen

Simeon ten Holt werd geboren in het kunstenaarsdorp Bergen aan de Noord-Hollandse kust. Zijn vader schilderde en grote dichters als Adriaan Roland Holst en Gerrit Kouwenaar kwamen regelmatig over de vloer. Simeon wist al vroeg dat hij wilde componeren en voor compositieles hoefde hij bij wijze van spreken

maar even de hoek van zijn ouderlijk huis om te slaan, want componist Jacob van Domselaer, een vriend van zijn vader, woonde óók in Bergen.

Toen hij een jaar of zeventien was wilde hij naar het Amsterdams conservatorium, maar zijn ouders konden dat niet betalen en bovendien stond de Tweede Wereldoorlog op uitbarsten. Ten Holt leidde zichzelf op. Hij las boeken over muziekgeschiedenis, algemene muzikaleer en instrumentatie. Na de oorlog trok hij naar Parijs om zijn licht op te steken bij Darius Milhaud en Arthur Honegger en doorploegde hij stapels partituren van grote componisten uit alle muziektydperken. In de jaren zestig stortte hij zich op de seriële compositiemethodes van met name Stockhausen en Boulez en weer later deed hij in het Instituut voor Sonologie in Utrecht onderzoek naar de werking van elektronische geluiden in muziek.

Officieel was Simeon ten Holt autodidact, maar misschien was het wel dankzij die zelfopleiding dat hij, net wat gemakkelijker dan zijn collega's mét een conservatoriumopleiding, over grenzen kon kijken en een stuk componeren als Canto Ostinato (letterlijk vertaald: koppig blijven zingen), dwars tegen alles in wat destijds aan muziekstijlen gangbaar was.

Canto is genoteerd als een traditionele partituur, is tonaal en maakt gebruik van functionele harmonieën. Het bijzondere is vooral de tijdsduur, die door de spelers ieder moment kan worden verlengd of verkort. Canto is opgebouwd uit 106 secties die bestaan uit een of meerdere maten van een of twee tellen. Op een paar uitzonderingen na – die 'bruggen' worden genoemd – staan alle

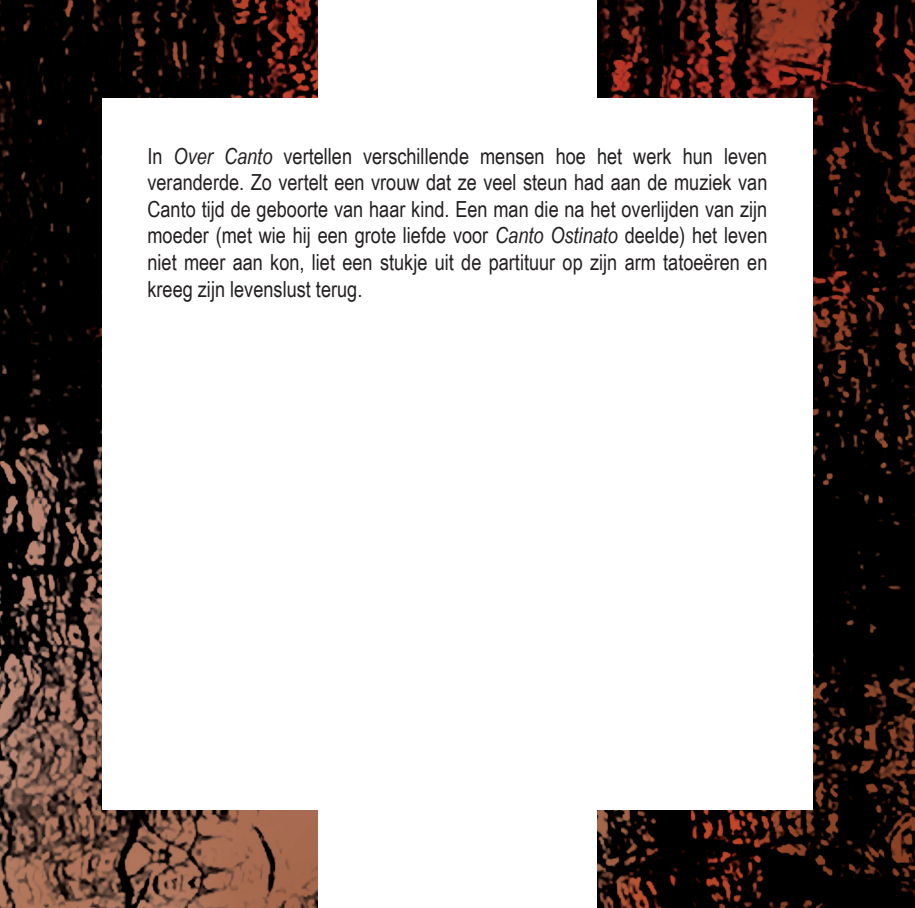
secties tussen herhalingstekens. De secties staan in een vaste volgorde en vormen een lange melodische, zich subtiel ontwikkelende harmonische lijn die uitloopt op het thema, sectie 74 en 95.

De uitvoerders mogen ter plekke zelf bepalen hoe vaak ze een sectie herhalen. Ook dynamiek, articulatie, spanning en ontspanning zijn naar smaak van de musici in te vullen. In de instrumentatie voor 8 saxofoons is de basispartij, die altijd moet klinken, verdeeld over twee spelers. De andere 6 stemmen zorgen voor variaties, accenten en uitbreidingen die de basispartij rijker maken. De 6 variatie-stemmen kunnen naar believen gespeeld of weggelaten worden. De spelers hebben tijdens de uitvoering nauw contact met elkaar over de ontwikkeling en lengte van een sectie of een bepaalde lijn van secties. Iemand kan het initiatief nemen tot een bepaalde opbouw en medespelers kunnen daarin meegaan. Doen ze dat niet, dan is het een solomoment voor de initiatiefnemer. Volgens voorschrift moet het stuk minstens 60 minuten duren, maar verder is de lengte variabel; de uitvoering kan dus ook anderhalf, drie, of zes uur duren. Door al die vrije keuzemomenten klinkt *Canto Ostinato* iedere keer weer anders. Voor de luisteraars is het belangrijk dat ze het vertrouwde patroon van muziek die ergens naar toe leidt loslaten en dat ze zich instellen op een vloed van lang- of kortdurende klanken die zich in een tijdloos voortdurend 'nu' voortbewegen. Het levert een luisterervaring op die te vergelijken is met kijken naar een eindeloos voorbij trekkend (en daardoor bijna hypnotiserend) landschap, of het gevoel opgenomen te worden in een zee van muziek.

'Het schreef zichzelf'

Canto Ostinato heeft wel wat verwantschappen met de uit Amerika afkomstige minimal music, maar toen Simeon ten Holt aan het stuk werkte was hij zich daar geen moment van bewust. In zijn memoires (Het woud en de citadel, 2009) schrijft hij dat het werk min of meer intuïtief ontstond: 'Het schreef zichzelf'

Hoewel hij heel tevreden was over *Canto Ostinato* liet de componist het nog drie jaar liggen, bang voor onbegrip en minachting voor een tonaal werk in een anti-tonale tijd. Pas in april 1979 durfde hij het aan en ging *Canto Ostinato* in première in de Ruïnekerk in Bergen. Na die succesvolle uitvoering (wegens geldgebrek niet door vier piano's maar door drie en een orgeltje) verbeterde Ten Holt nog het een en ander. In die nieuwe definitieve versie begon *Canto Ostinato* aan wat gerust een triomftocht mag heten. TivoliVredenburg in Utrecht (het toenmalige Muziekcentrum Vredenburg) heeft daar veel toe bijgedragen. De eerste uitvoering daar (in 1984) was een 'happening' die tot in de kleine uurtjes duurde. Het muziekevenement werd uitgebreid besproken en becommentarieerd door alle media van toen. In Vredenburg werd *Canto Ostinato* ook voor het eerst opgenomen. Vanaf dat moment groeide het leger Canto-liefhebbers gestaag. In 2001 werd de 15.000ste *Canto Ostinato*-cd verkocht en kreeg Ten Holt (als eerste componist van klassieke muziek) een gouden plaat uitgereikt. 10 jaar later maakte filmer Ramón Gieling de documentaire *Over Canto* (Ostinato). De film ging in november 2011 met veel succes in première op het Internationaal Documentaire Festival Amsterdam.

The background of the slide is a complex, abstract pattern. It features dark, almost black, swirling and marbled textures. Interspersed within these dark areas are patches of vibrant colors, including shades of red, orange, yellow, and green, which appear to be part of a larger, possibly organic or geological, formation. The overall effect is one of depth and complexity, with the colors appearing to glow or emerge from the darker, more chaotic background.

In *Over Canto* vertellen verschillende mensen hoe het werk hun leven veranderde. Zo vertelt een vrouw dat ze veel steun had aan de muziek van Canto tijd de geboorte van haar kind. Een man die na het overlijden van zijn moeder (met wie hij een grote liefde voor *Canto Ostinato* deelde) het leven niet meer aan kon, liet een stukje uit de partituur op zijn arm tatoeëren en kreeg zijn levenslust terug.

Nederlands Saxofoon Octet – NS8: een Canto van lucht en kleppen

Het Nederlands Saxofoon Octet (kortweg NS8) werd in 2014 opgericht in Amsterdam door een groep pas afgestudeerde saxofonisten. Ze wilden eens verder kijken dan het geijkte saxofoonkwartet en besloten een saxofoonoctet te vormen. Met de sopranino en de bassaxofoon en alle soorten van saxofoons daartussen, beschikt dit ensemble over een groot bereik dat zich leent voor interessante bewerkingen van kamermuziekstukken tot symfonieën. Zo kreeg het Octet toestemming van de Schönberg Foundation om Schönbergs *Verklärte Nacht* te bewerken en uit te voeren. Daarnaast werken de acht saxofonisten regelmatig samen met componisten aan eigentijdse muziek. Ze brachten *Via Dolorosa* van Bernard van Beurden in première en werkten mee aan een groot project ter viering van het twintigjarig bestaan van het *Guggenheim Museum* in Bilbao. In Nederland speelde NS8 in, onder meer, TivoliVredenburg, het Concertgebouw en Muziekgebouw Eindhoven. Tevens was het te gast bij een verscheidenheid aan festivals als het *Grachtenfestival*, *Wonderfeel*, *Mañana Mañana*, *Uitgast*, *Cityproms*, het *Oranjewoud festival* en *Festival Classique*.

Een van de eerste werken die het Octet speelde was die van *Canto Ostinato* van Simeon ten Holt. Saxofonist Stefan de Wijs maakte het arrangement en kreeg hiervoor de goedkeuring van de erven van Ten Holt.

'*Canto Ostinato* spelen is niet te vergelijken met het spelen van welk ander stuk dan ook', aldus NS8-lid Dineke Nauta. 'Het vergt een speciale concentratie en openheid. Dat komt niet gemakkelijk, zeker niet in het begin, maar hoe meer

kwintolen je erop hebt zitten, hoe sneller je het oproept. Als je het te pakken hebt vliegt het stuk voorbij en heb je het gevoel dat je nog uren door zou kunnen.' Collega Nina van Helvert: 'Vergeleken bij de oorspronkelijke *Canto Ostinato* spelen er in onze Canto veel meer meningen dan wanneer je 4 piano's hoort. Daarbij heeft iedereen zijn eigen persoonlijkheid en zijn eigen kleur. Samen zijn we een organische machine waarvan de onderdelen steeds met elkaar communiceren; de ene keer gaat iedereen mee met een initiatief in articulatie of dynamiek, een andere keer gaat een speler als een solist tegen de rest in. Maar steeds is het vooruit en weer terugnemen, spanning opbouwen en weer ontspanning. Tot in oneindigheid.'

'Het was een monsterklus', zegt arrangeur Stefan de Wijs over het bewerken van *Canto Ostinato* voor 8 saxofoons. 'Het is geen 'normale' partituur die je van linksboven naar rechtsonder kunt arrangeren. Het mooie van Canto spelen is dat je bij het uitvoeren van te voren niet alles vastlegt, maar als je gaat arrangeren moet je dat toch wel doen. Het was de truc het zo te bewerken dat er ook nog veel opties openbleven. Uiteindelijk is het arrangement al repeterend ontstaan. En als ik het nu terug hoor denk ik soms, er staat wel: Arrangement Stefan de Wijs, maar het is net zo goed gearrangeerd door het Octet. Ik heb de noten geschreven maar NS8 maakt de keuzes'. *Canto Ostinato* met 8 saxen klinkt totaal anders dan Canto met vier piano's, legt de arrangeur uit. 'Het timbre van een saxofoon verschilt radicaal van dat van een piano, waardoor de perceptie van de klank verandert.' Mede daardoor heeft hij toch nog veel aanpassingen moeten maken in de oorspronkelijke partituur, vertelt hij: 'Maar de toonsoorten heb ik aangehouden.'

Canto Ostinato is een van de eerste klassieke composities die in geen enkel muziekgenre-hokje past – iets wat nu een algemeen aanvaarde componeertrend is. Het is misschien ook wel het eerste muziekstuk dat muzikliefhebbers van alle mogelijke muziekstijlen en leeftijden met elkaar verbindt. Vanaf de eerste uitvoeringen van begin jaren tachtig is het nooit meer van het podium verdwenen. En dat podium kan een concertzaal zijn, maar ook een plein, een station of een begraafplaats. Het wordt uitgevoerd in alle mogelijke bezettingen, van piano's tot gitaren, van cello-octet tot harp en een blokfluit met beiaard. Het stuk staat ieder jaar in de top tien van de *Hart en Ziel Lijst* van Radio 4. In 2018 gaf NS8 een live uitvoering van het arrangement tijdens het *Hart en Ziel Festival* in TivoliVredenburg. Getuige de vele enthousiaste e-mails van luisteraars viel deze Canto van lucht en kleppen enorm in de smaak.

Nederlands Saxofoon Octet NS8

**NEDERLANDS
SAXOFOON
OCTET**

Sopraansaxofoon:

David Cristóbal Litago
Lisa Wyss

Tenorsaxofoon:

Nina van Helvert
Jenita Veurink

Altsaxofoon:

Dineke Nauta
Tom Sanderman

Baritonsaxofoon:

Marijke Schröder
Juan Manuel Domínguez

Canto Ostinato was arranged for eight saxophones by Stefan de Wijs

Recording: Mediatrack

Producer/recording engineer: Tom Peeters

Recording location: Cunerakerk, Rhenen, Nederland

Recording dates: April 29, 30, 2019

Microphones: Brüel & Kjaer 4003, Neumann modified by Rens Heijnis

Microphone cables, interlinks: Acoustic Revive

Liner notes: Agnes van der Horst (translation: Mirjam van Genugten)

Photos octet: Edo Landwehr (EdoLand)

Cover and artwork design: Egbert Luijs (studioEGT)

This CD was made possible by crowdfunding via voordekunst.nl
with special thanks to:

Jüre Lehmann

Iñaki Cristóbal & Jamari Litago

Niels Smit

Jacqueline Steijling

Judith Valckx

Werner Waltz

Margrit & Hannes Wyss

Amsterdams Fonds voor de Kunst

Selmer

AE amsterdams
fonds voor de
kunst

www.nederlandssaxofoonoctet.com

www.cobrarecords.com

COBRA 0074